

Stosowana przez SAIW COPYRIGHT POLSKA praktyka w zakresie podatku VAT

Od nowelizacji ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2016 r. poz. 710 z późn. zm.; dalej jako – ustawa o VAT) w kwietniu 2011 r. pojawiły się wątpliwości co do zastosowania tzw. komisju usług do działań organizacji zbiorowego zarządzania w zakresie inkasa i repartycji opłat reprograficznych.

Stowarzyszenie Autorów i Wydawców Copyright Polska od początku stało na stanowisku, że repartycja z opłat reprograficznych – inkasowanych na podstawie art. 20 i 20¹ ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t. jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 880; dalej jako – pr. aut.) – nie jest wynagrodzeniem z tytułu usług licencyjnych świadczonych przez wydawcę na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi (i za jej pośrednictwem użytkownikom praw autorskich), ale stanowi rekompensatę z tytułu ponoszonych przez wydawców strat z powodu dozwolonego użytku.

Ponieważ z konstrukcji art. 23 pr. aut. jednoznacznie wynika, iż do korzystania z dozwolonego użytku nie jest wymagana zgoda uprawnionego (wyrażona w jakikolwiek sposób), to nie występuje podstawa do stosunku prawnego łączącego uprawnionego z korzystającym. Dlatego też nie mamy do czynienia z usługą w rozumieniu ustawy o VAT.

Podobnie podmioty zobowiązane na podstawie art. 20 i 20¹ pr. aut., w zamian za uiszczane na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania opłaty reprograficzne, nie otrzymują żadnych korzyści ani praw, w związku z czym również nie mamy do czynienia z usługą, ale z rekompensatą.

Jedyną usługą (w rozumieniu ustawy o VAT), jaka ma miejsce w obowiązującym w Polsce modelu opłat reprograficznych, jest usługa polegająca na inkasowaniu i podziale opłat reprograficznych przez organizację zbiorowego zarządzania. Wartość tej usługi (jako podstawa naliczenia podatku VAT) stanowi przypadająca proporcjonalnie na uprawnionego wielkość ponoszonych przez organizację zbiorowego zarządzania kosztów, które są potrącane ze środków inkasowanych na podstawie art. 20 i 20¹ pr. aut.

Stanowisko SAIW Copyright Polska znalazło potwierdzenie w uzyskanych w lipcu 2011 r. interpretacjach indywidualnych Ministra Finansów (IBPP3/443-738/11/PK, IBPP3/443-468/11/PK i IBPP3/443-739/11/PK), jak również w interpretacji indywidualnej Ministra Finansów IBPP1/4512-303/15/AZb z czerwca 2015 r., zmienionej pod wpływem wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 10 kwietnia 2013 r. (sygn. akt I SA/Kr 258/13) i Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2014 r. (sygn. akt I FSK 1740/13)

Stosowana przez Stowarzyszenie praktyka oraz uzyskane przez nie interpretacje indywidualne i wyroki sądów administracyjnych są w pełni zgodne z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 18 stycznia 2017 r. w sprawie C-37/16 Minister Finansów przeciwko Stowarzyszeniu Artystów Wykonawców Utworów Muzycznych i Słowno-Muzycznych SAWP (SAWP), przy udziale m.in. SAIW Copyright Polska.

